

ztěžuje práci v kancelářích soudních proto, že prý rozsudky píše t r e s t a n c i na Pankráci; svědomitý referent nebo kancelářský úředník rozsudek ten ovšem opraví, nesvědomitý pak jej dá expedovati a způsobí tím zbytečné starosti a práce stranám a přispívá tím ve velké míře k poklesu úcty k soudu, který takto sám význam svého rozhodnutí snižuje. Chápeme také trapnou situaci advokátů, kteří mají tak nedbale vyhotovené rozsudky předkládati stranám; tím spíše, je-li takovou stranou obchodník, průmyslník a pod., tedy člověk, který je t a k é přetížen, jehož práce je t a k é odpovědná a těžká — a přes to musí pracovati on i jeho kancelářské síly, najmě písárny, n a p r o s t o p ř e s n ě. Přijal by soud od advokáta podobné podání, jako jsou shora citovaná rozhodnutí, dokonce »Jménem republiky« vynesena?

Zašlo by daleko o věcech ještě podrobněji se šířiti. Doufáme, že shora citované ukázky postačí k tomu, aby byla způsobena náprava. I o advokátských podáních bylo by ledacos říci; neboť ani ta nejsou vždy dosti pečlivě psána; předložené nám doklady ovšem zdaleka nedosahují »úrovně« shora citovaných rozsudků. Sotva však advokát by si troufal svoje podání psáti na takovém papíře, na jakém jsou vesměs vyhotoveny originály rozsudků, nám předložené. Víme dobře, že zde jest také chyba v administrativě soudů a v organizaci pisáren (nemožná je na př. písárna knihovního soudu v Praze), proto doporučujeme minist. spravedlnosti, o jehož upřímné snaze o nápravu nepochybujeme, aby otázku tuto studovalo a zakázalo zejména, aby rozsudky psaly se a stranám doručovaly n a p r o s t ě m p r ů k l e p o v ě m p a p í ř e n e j h o r š í j a k o s t i; neboť již tím jsou špatně čitelné, nemluvě o trvanlivosti takového dokumentu; jak vypadá pak takový rozsudek po opravě, lze si představit. Vždyť i průklepy musí býti čitelné, a technika psacích strojů dnes umožňuje i při větším počtu průklepů na dobrém papíře, aby opisy byly čitelné.

Nechceme viděti jen vše špatné — naopak chceme věřiti, že případy nám předložené jsou výjimkou. Ta okolnost, že jde o výjimky, třebaš nikoliv tak vzácné, aby nebudily nepokoj, je právě ovšem důkazem toho, že kromě příčin, ležících mimo tu kterou soudní kancelář, spolupůsobí tu právě měrou význačnou s v ě d o m i t o s t těch, kteří potvrzují na rozsudku, že ručí za správnost vyhotovení. Je nepochybné, že v uvedených případech prostě vyhotovení ta n i k d o n e č e t l i, neboť jinak nelze si vysvětliti, jak by kdo mohl něco takového nepozastavit a pisárně k opravě nevrátit. Výmluvy, že »na čtení není čas« a pod. zde nemají místa; neboť nemá-li úcta občanů k soudům upadnouti, nesmí příčiny k tomu vycházeti z nedostatku úcty s o u d ů a s o u d e ů s a m ý c h k velkému významu nejen jejich práce, ale i k formě, v jaké se tato práce občanstvu předkládá.

Význam soudních budov hodnotí velmi správně Dr. Hynek Bulín ve svém článku, uveřejněném v Lid. Nov. dne 25. ledna t. r., kde stavě se po bok novému prvnému presidentovi nejv. soudu

Dr. F a j n o r o v i v otázce místa pro budovu nejvyššího soudu v Brně, praví: »Nejvyšší soud jest jeden z prvních úřadů republiky. Vykonávání spravedlnosti podle vlastních zákonů jest jedním z hlavních příznaků samostatnosti národa a tento velký význam má při každé soudní budově i navenek býti vyjádřen její polohou a úpravou. Zmocňuje se mne vždycky přímo sklíčená nálada, přijdu-li někam do soudní budovy, která je zastrčená, zchátralá, špinavá a hodí se snad ještě pro jiné účely, ale nemůže býti přístřeškem soudu. Soudní budova v každém občanu státu i v cizinci už svým zevnějškem musí budit vážnost a úctu k úkolům, jaké plní úřad, který je v ní umístěn. Nic tak nepoškozují autority soudů jako nevhodný, ba někde i zpustlý zevnějšek a nedůstojná úprava vnitřní. To platí tím více o budově nejvyššího soudu. Ta musí býti v každém směru ve shodě s velikým významem tohoto úřadu, jemuž se v republice, jak aspoň já na věc nazírám, žádný jiný nemůže rovnati významem poslání. Této potřeby, aby budova nejvyššího soudu stála na místě, kde by mohla imponovati, a nemizela v záplavě sousedních domů, nelze naprosto pomíjeti.«

Pracovní právo republiky Československé vydané rady nejv. správního soudu Drem Jar. Ř í h o u a Drem Frant. F r e u d e n f e l d e m. Vydavatelé této příručky spojili v jeden svazek v přehledné systematické veškeré normy pracovního práva. Vedle ustanovení všeob. občanského zákoníka a vedlejších zákonů k němu vydaných jsou do příručky pojata zvláštní ustanovení živnostenského řádu o živnostenských pomocnících, dále zákon o obchodních pomocnících, ustanovení o úřednících statkových a o zaopatření zaměstnanců na zabraných velkostatech, o zaměstnancích hornických, o práci domácké, o domovnících a konečně čelední řády. Po těchto ustanoveních o pracovní smlouvě obsaženy jsou v příručce předpisy o urovnání a rozhodování sporů z poměru pracovního (živnostenské soudy, smírčí soudy a komise, horní rozhodčí soud). Další kapitola je věnována závodnímu a zájmovému zastoupení, obsahuje předpisy o závodních výborech, závodních a podnikových radách hornických, valných hromadách živnostenského pomociectva; dále předpisy o ochraně zaměstnanců (pracovní doba, přestávky, nedělní klid, dovolená, práce dětí a žen, ochrana života a zdraví), o opatřeních proti nezaměstnanosti (ochrana domácího trhu práce, sprostředkování práce, podpora nezaměstnaných), pak předpisy daňové a poplatkové, exekuční a konkursní a konečně mezinárodní právo pracovní.

Aby použití této příručky v praxi bylo usnadněno, bylo při jednotlivých předpisech upozorněno na jejich souvislost s jinými předpisy a tím zjednána spojitost mezi souvislými ustanoveními roztroušenými po různých zákonech a nařízeních. Zvláště bylo intenzivně využito četných nálezů nejvyšších stolic a živnostenských soudů, neboť tento rozsáhlý judikátní materiál je důležitou pomůckou pro porozumění a výklad jednotlivých ustanovení. Obširný